

Oponentský posudek bakalářské práce Veroniky Pacasové ***Fenomén Les Misérables – Bídníci (Nejdéle uváděný muzikál na světě)***

Veronika Pacasová si pro svou bakalářskou práci zvolila - jak sama píše - „muzikálový fenomén“ *Les Misérables*, který pojednává hned z několika aspektů: zabývá se vznikem libreta, komparuje jeho původní francouzskou a následnou anglickou verzi, sleduje historii uvádění muzikálu u nás a podrobněji srovnává též dvě jeho zdejší inscenace, pražskou, uvedenou v GOJA Music Hall v režii Petra Novotného, a brněnskou, nastudovanou v Městském divadle Brno v režii Stanislava Moši.

Výsledkem je práce, která sice přináší na první pohled strukturovaný a přehledný výklad o předmětu, jímž je autorka navíc evidentně zaujata, ovšem poměrně široké tematické rozkročení skýtá pro formát bakalářské práce také nejedno úskalí, kterým se sl. Pacasová bohužel nedokázala vyhnout.

Především je to přílišná stručnost výkladu, vedoucí k povšechnému, banalizujícímu a v důsledku zkreslujícímu zobecnění - viz např. odstavce o dějinách muzikálu (s. 15 – 16), které jsou natolik obecné, že zde presentované závěry musí autorka sama záhy korigovat (viz str. 25 – 26, kde zmírňuje své zařazení muzikálu do zábavného divadla poukazem na to, že mnoho muzikálů zpracovává „závažná témata“ – což so ovšem navzájem vůbec nemusí vylučovat).

Lze jen doufat, že některá tvrzení, objevující se v práci, prozrazují pouze formulační nedostatečnost a nikoliv opomenutí či dokonce neznalost elementárních teatrologických fenoménů, termínů a metodologických konceptů. Konstatuje-li například autorka: „Muzikál pozitivně působí na spoustu diváků i přesto, že mnoho postav v příběhu zemře.“ (s. 17), může to být stylistická neobratnost, ale také by to mohlo prozrazovat insitní přístup k uměleckému dílu – nebo snad diplomantka na teatrologii nikdy neslyšela o tom, že „pozitivní působení“ se s tragickým rozměrem rozhodně nemíjí? Jako nesrozumitelné a krajně podivné se dále jeví např. tvrzení týkající se vztahu a kompetencí režiséra a herce jako dvou autorů inscenace i každého představení, znějící: „[...] konkrétní pojetí rolí je až na výjimky spíše výsledkem práce konkrétních herců než jiného [?] režijního vedení.“ (s. 45). Stejně tak je metodologicky přinejmenším diskutabilní, že diplomantka svoji volbu inscenací pro komparaci vysvětluje skutečností, že s nimi má velkou diváckou zkušenost. Jakkoliv je vlastní divácký zážitek jistě

podstatným a snad i legitimním důvodem k podobné volbě, rozhodně by neměl být důvodem jediným – celá teatrologická historiografie je založena na přesvědčení, že zkoumat lze i ty divadelní události, jejichž přímým svědkem badatel nebyl.

Za nejrelevantnější část práce tak považují závěrečné kapitoly, věnované pražské a brněnské inscenaci. Sl. Pacasová detailně registruje odlišnosti a byť se jí nedaří postoupit od popisu k analýze a nezabývá se tedy např. slohovou podobou inscenací, její komparativní popis je detailní, srozumitelný a sdělný. Také v textu průběžně se vynořující otázka po důvodech nesmírné popularity muzikálu *Les Misérables* je relativně zdárně zodpovězena.

Práci **doporučuji k obhajobě** a s přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem **navrhuji známku dobře.**

29. 8. 2017

PhDr. Barbara Topolová, PhD.

